

Tomeloos

1

'Coming of age' roman

Eerste liefde

ADHD

Clairvoyance

Eenzaamheid

Dood

Minnen

Vriendschappen

Karmische liefde

Solidariteit

Sterrekinderen

Joshua Stiller

Met dit vierde boek maakt Joshua Stiller zijn vierluik compleet. Vier romans met kinderen in de hoofdrol. Kinderen die opgroeien tot pubers, en verder hoopelijk. Dat gebeurt niet altijd. In *Ongeoorloofde liefde (2x)* komt de hoofdpersoon twee keer zijn geliefde tegen, in beide incarnaties te jong. Beide keren sterft ze ontijdig.

In *Zwerven per ongeluk* vinden 4 zwerfkinderen en twee jongeren op het randje van de ondergang elkaar in een nieuw begin.

Communekind in de sixties beschrijft de lotgevallen van een antiautoritair opgegroeid kunstenaarskind die er bijna onderdoor gaat door zijn verlatingsangst.

Tomeloos is opgezet als een vrij klassiek jeugdboek rond de vondst van twee skeletten in een halfvergane zeilboot. De hoofdrol wordt gespeeld door een jongen die zijn puberteit te boven komt, heeft leren leven met zijn 'hoge voltage', zijn eerste liefde proeft en echte vrienden maakt – meisjesvrienden. Thema's als eenzaamheid, de dood, helderziendheid en het respect dat volwassenen aan kinderen zouden kunnen betonen, worden uitgewerkt of aangestipt. Een tweede deel volgt.

ISBN 978-90-72475-63-3

Uitgeverij Magister

NUR 285 (Fictie 15+)

www.magisteruitgeverij.nl

Tomeloos

1

Joshua Stiller

Tienerroman over sterrekinderen, ADHD, clairvoyance, langdurige ziekte, eerste liefde, karmische verbindingen. Over groot worden.

Colofon

Joshua Stiller, *Tomeloos 1*

Copyright © 2018 Joshua Stiller & Uitgeverij Magister

Redactie, omslag en opmaak: Ewout Storm van Leeuwen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

magisteruitgeverij@gmail.com

www.magisteruitgeverij.nl (webwinkel)

NUR 285 (Fictie 15+)

ISBN 978.90.72475.63.3 (papieren boek)

ISBN 978.90.72475.64.0 (eboek)

Een ongewone vrijdagmiddag

‘Hoe heb jij het gedaan? Ik niet zo.’

‘Klote,’ bromde Johan.

‘Waarom heb je dan ook Duits gekozen?’

‘Ach jij,’ mompelde Johan en stond in zijn wiek geschoten op.

Bert werd rood. Had hij wéér een rotopmerking gemaakt. Waarom deed hij dat toch?

Boos op zichzelf draaide hij zich met een ruk om en ving daarbij de blik van Willemijn op. Ze stond met grote ogen verschrikt naar hem te staren. Nee, ze keek niet naar hem, ze keek naar iets achter hem! Hij draaide zich bliksemsnel opnieuw om... nee, Johan was geen gekke bekken aan het trekken, hij was al weg, langs de andere kant.

Een blos verspreidde zich over Willemijn’s bleke wangen toen hij haar verwonderd aankeek. Ze wilde doorlopen, hij was sneller en greep haar bij de pols.

‘Wat is er? Je kijkt alsof je spoken ziet.’

‘Au, laat me los, je doet me pijn,’ siste ze hees en probeerde zich los te trekken.

Geschrokken van zijn eigen heftigheid liet hij haar los en keek haar na hoe ze snel de rest van de proefwerken verzamelde. Er was geen kans om haar aan te spreken, de klas stroomde leeg. Zoals elke keer zat hij verbaasd naar zijn klasgenoten te kijken, die als eerste handeling hun mobieltjes inschakelden. Zijn smartphone was al een tijd kapot. Die dingetjes kunnen er niet tegen als je te hard op het schermje tikt. Zeker niet als je dat met een schroevendraaier doet. Eigenlijk had hij hem nog geen moment gemist. Het had hem sindsdien wel heel wat geld geschied.

‘Aa die ha dee, Bertje,’ zei een oudere jongen pesterig toen hij langs liep. ‘Ik zag je wel naar Barbara gluren hoor! Viespeuk.’ Hij sloeg zijn arm om haar middel. ‘Als je groot bent krijg je ook wel een meisje, hoor.’

‘Áls hij groot wordt,’ viel zijn maat hem bij. ‘Niet veel kans op. Druktemakertjes blijven meestal ver ondermaats.’

Barbara had haar ogen neergeslagen.

Bert keek hen een beetje hulpeloos aan, wat een luid geschater uitlokte. ‘Zag je hoe hij dat duffe grietje probeerde te pakken?’

‘Ach, een kinderhand is gauw gevuld.’

Bert kroop dieper in zijn schulp. Hij h ad naar Barbara zitten gluren, hij w as een druktemaker en klein voor zijn leeftijd. Tranen drongen zich naar voren in zijn ogen. Gelukkig zagen ze het niet. Wat deden die twee binken toch elke keer bij Duits? Hij zag ze anders nooit. Misschien deden ze bouwvakken en wilden ze in Duitsland werken? Hij had het gevoel dat zijn inval dicht in de buurt zat. Het bracht hem meteen op de gedachte wat Willemijn in vredesnaam op deze ROC deed. Volgens hem was ze intelligent genoeg voor het vwo, misschien wel gymnasium.

Hij stond als laatste op, zuigend op een tablet druivensuiker. Het laatste restje van het loden gevoel trok weg.

Het volgende uur hadden ze gym. Turnen deze keer, het regende zodat ze niet naar buiten konden. Bert verheugde zich erop, hij was er goed in. Hij kon het voorval met Willemijn echter niet uit zijn hoofd zetten. Hij had zijn aandacht niet erg bij de oefeningen en Johan keek hem vernietigend aan toen ze elkaar moesten helpen.

Lawaaiig dolden de jongens naar de kleedkamer. Bert besloot zich niet in de strijd om de douches te werpen. Hij was van plan hard naar huis te fietsen om zijn rotgevoel kwijt te raken. Dan raakte hij toch weer bezweet.

Buiten miezerde het. Hij haalde zijn fiets uit de stalling en keek of hij Willemijn zag. Hij wilde weten waarom ze zo verschrikt had gekeken, alsof er achter zijn hoofd iets te zien was geweest. Hij wist zeker dat

er niets ander dan de kale wand van het lokaal was. Het moest beslist iets zijn wat met hem te maken had. En hij wilde haar toch ook zeggen dat het hem speet dat hij haar misschien pijn had gedaan.

Het verontrustte hem meer dan hij zich wilde bekennen. Idioot kind. Nu hij er over nadacht, ze was altijd heel stil. Hij probeerde zich iets te herinneren, iets dat met haar te maken had. Hij stuitte echter op een soort wollige weerstand in zijn geheugen. Er wilde hem niets te binnen schieten; toch wist hij iets over haar dat belangrijk was.

Hij fietste sloom weg. Zijn hoofd was een warboel van malende gedachten. Geërgerd om zijn verwarring zette hij een spurt in naar huis. Ondanks de inspanning en de snelheid raakte hij het vervreemdende gevoel niet kwijt. Op het laatste, rechte stuk met tegenwind schakelde hij een tandje terug en gaf alles wat hij had. Hijgend scheurde hij achterom en wierp, remmend en sturend in een gecoördineerde beweging, zijn fiets onder zich uit. Hij had het na jaren oefenen zo uitgekiend dat de fiets door een ruk aan de bagagedrager stilstond en langzaam omviel tegen de wand van het schuurtje, terwijl hij met dubbele snelheid de tuin in vloog.

Hij greep mis, de fiets klapte tegen de schuur en stuiterde terug. Hij kreeg het stuur in zijn maag, struikelde en kon nog net voorkomen dat hij op zijn fiets terecht kwam.

Wat was er toch met hem aan de hand? Alles leek wel mis te gaan vandaag. De tranen sprongen hem voor de zoveelste keer in de ogen. Het voelde alsof hij geen grond meer onder de voeten had.

Hij zette zijn fiets overeind en wreef zijn pijnlijke maagstreek. Misschien zou hij iets moeten eten. Hij was vanochtend in de zenuwen voor het proefwerk zijn brood vergeten.

De achterdeur was op slot. Dan was hij de eerste. Met de sleutel aan zijn sleutelbos opende hij de deur, rende door de keuken en sprong met drie treden tegelijk de trap op naar de badkamer. Ongeduldig stroopte hij zijn natte kleren uit, stapte onder de douche en liet trap-pelend van nerveuze energie de spanning van zich af spoelen.

Het tabletje van vanochtend begon zijn werking te verliezen.

Hij werd slap in de benen. Nu moest hij echt wat eten, anders ging het niet goed.

In een droge spijkerbroek en een zacht sweatshirt met lange mouwen en een capuchon liep hij de trap af en keek of er inmiddels iemand thuis was gekomen. Zijn moeder natuurlijk niet, die werkte altijd lang door op vrijdag. Terwijl hij haar juist het liefste zou zien als hij thuis kwam; zeker nu hij zich zo ongedurig voelde. En bang. Hij durfde het zich eigenlijk niet te bekennen, de chaos in zijn lijf en hoofd joeg hem angst aan, zeker op momenten als deze.

Zuigend op een stuk chocolade zette hij thee. Het ritueel kalmeerde. Met een mok thee en zijn vergeten schoolboterhammen installeerde hij zich op de bank. In televisie kijken had hij geen zin, voor lezen was hij te ongedurig en te moe. Hij was al vanaf vijf uur in de weer, kranten rondbrengen en vroeg naar school.

Hij maakte zich zorgen over het proefwerk. Zijn medicatie hielp anders altijd. Of zou het komen omdat hij... hij bloosde toen hij zich herinnerde hoe hij aan Barbara had zitten denken. Zou ze expres zo'n strak truitje hebben aan gedaan? Zouden andere jongens er ook zo... van worden? Misschien hadden alle jongens nu een onvoldoende omdat Barbara er zo sexy uitzag. Ondanks zijn verwarring moest hij even grinniken. Zijn gezicht betrok toen hij aan Johan moest denken. Misschien was hij er ook door afgeleid geweest. Hij voelde zich nog steeds schuldig dat hij iets had gezegd dat Johan blijkbaar als een rotopmerking had opgevat.

Het luchtte hem op dat hij een beetje had uitgepuzzeld waarom hij zich niet had kunnen concentreren. Bleef over dat rare voorval met Willemijn. Daar wilde hij nu niet aan denken.

Hij was net bezig een nieuwe pot thee te zetten toen Sylvie, nat en met verwaaide haren, de keuken binnenkwam.

'Ha, thee!' riep ze, blij dat er al iemand thuis was.

Bewonderend keek Bert naar zijn exotische zuster. Ze was half Filippijns en een ware schoonheid. Ondanks haar natte jack, piekende haren en snuffende neusje zag ze er als een plaatje uit.

Ze ontweek hem toen hij haar wilde omhelzen.

‘Ik ga even droge kleren aantrekken.’

Met koekjes en thee kropen ze op de bank. Hij werd echter al snel ongedurig en begon rond te lopen in de kamer. Hij wilde iets gaan doen. Sylvie’s nabijheid maakte het er niet beter op.

‘Ik ga nog even naar het meer,’ kondigde hij aan.

‘Het regent,’ zei ze zonder op te kijken.

Bert aarzelde even. Was het echt zo dringend om naar het meer te gaan? Toch, als hij nu niet wegging, zou hij barsten, zo voelde het.

‘Ik ga hoor, ik trek mijn regenpak wel aan.’

‘Ben je op tijd terug om te helpen koken?’ vroeg Sylvie vanuit haar boek. Op vrijdag deden zij dat meestal, aangezien hun ouders dan allebei laat thuis kwamen.

Bert gromde wat, trok een regenbroek en zijn nog vochtige jack aan en pakte zijn mountainbike uit het schuurtje. Het miezerde. Verbeten scheurde hij de straat op. Woest schakelde hij omhoog en maalde de pedalen rond, in een poging de explosie in zijn binnenste te bezwe- ren. Hij moest er van janken, waarom kookte het soms zo in zijn spieren dat het voelde of hij aan het schrikdraad vast zat? Hard fiet- sen was de enige uitlaatklep die echt hielp. Zelfs zichzelf bevredigen hielp maar even.

Bij de jachthaven stalde hij hijgend zijn fiets en legde hem met twee sloten vast. Wat moest hij hier eigenlijk? Balorig liep hij een van de steigers op en keek somber naar de witte motorjachtjes die aan hun meertouwen lagen te schommelen. Wat vonden mensen daar nou aan?

Het hek van de onderhoudswerf stond open. Nieuwsgierig liep hij het terrein op en bekeek de zeilboten die er in stellages stonden.

‘Wat zoek je, joh?’ wilde de werfbaas weten, een zware, rossige man met bleek haar.

‘Een tweedehands zeilboot,’ flapte Bert eruit, tot zijn eigen verba- zing. De man zag het en lachte. ‘Bedenk je dat nu ter plekke?’

‘Ja, eigenlijk wel. Ik meen het wel.’

Bert was gewend alles te zeggen wat hem in gedachten kwam.

‘Wel, in dat geval: je mag best rondkijken, maar er ligt hier niet zoveel. In het restaurant hangen kaartjes op het prikbord met aangeboden en gevraagde boten. Wat zoek je, iets speciaals?’

Bert grinnikte: ‘Zo speciaal als mijn budget dat toelaat.’

‘Dat klinkt verstandig. Hoeveel kun je besteden?’

‘Ik heb nu negentienhonderd euro, als ik de hele vakantie doorwerk misschien wel drieduizend.’

De man float. ‘Zo! Voor zulke bedragen kan je best wat moois vinden. Hout of polyester?’

‘Hout,’ antwoordde Bert impulsief.

‘Ben je handig?’

‘Och, niet echt onhandig. Ik doe houtbewerking op het ROC. Ik heb alleen nog niet zoveel ervaring.’

Bert kreeg plezier in het gesprek. Hij werd tenminste voor vol aangezien nu hij geld had te vergeven.

De man zei, alsof hij zijn gedachte had gehoord: ‘Het gaat me niet om het geld, joh. Ik zie dat je serieus bent en ik denk dat je van boten houdt. Dat vind ik leuk.’

Bert kleurde. ‘Sorry. Was het zo duidelijk aan me af te lezen?’

De man grinnikte en gaf hem een klop op zijn schouder. ‘Hoe heet je? Je mag mij Arie noemen, dat doet iedereen.’

‘Bert. Bert Daalmeyer. Ik woon hier vlakbij.’

‘Goed Bert, welke boten ken je?’

‘Ik heb maar een paar keer gezeild. Met een zestien kwadraat natuurlijk en een paar keer met een oude Flying Junior van plakhout. Dat was een mooie boot.’

‘Dat is het, maar zo’n boot ligt buiten je budget,’ reageerde Arie zonder doekjes er omheen te winden.

‘Dat weet ik wel,’ verdedigde Bert zich. Hij voelde zich rood worden.

‘Ik heb ook niet zoiets in gedachten, meer een grotere boot. Ik wil tochten maken. Geen wedstrijdboot. Liefst eentje waar je op kan slapen met een paar vrienden.’

‘En vriendinnen zeker,’ grapte Arie, die wist hoe het ’s zomers op het water en in de rietkragen aan toeging.

Bert werd nog roder, wist niets terug te zeggen.

‘Goed, een toerboot van hout, voor drieduizend euro met niet te moeilijke reparaties. Een verwaarloosde, niet verrotte boot bijvoorbeeld. Ik zal voor je uitkijken. Kom je hier vaak of zal ik je telefoonnummer opschrijven? Als ik niets weet kun je beter op internet gaan kijken. Er worden daar honderden boten aangeboden.’

Bert voelde er weinig voor om ver weg te moeten rijden om boten te kijken. Daar had hij zijn vader voor nodig en die had het altijd te druk. ‘Ik wacht wel tot je iets vindt.’

Bert schreef zijn naam, adres en telefoonnummer in het orderboek en nam met een blos van opwinding afscheid.

Dat was gek, dat hij zo opeens ontdekte dat hij dolgraag een eigen zeilboot wilde hebben!

Hij wilde dat hij niet zo gauw bloosde. Het voelde heel ongemakkelijk. Het was sowieso een vreemde dag. Wat zou Willemijn toch achter hem gezien hebben? Zou ze helderziend zijn?

Voor hij deze gedachte had kunnen pakken en om en om draaien, werd zijn aandacht door iets anders getrokken.

Verderop lag een grote zeilboot voor anker. Die lag er vorig jaar ook al, herinnerde hij zich. Te oordelen aan het groen uitgeslagen dekzeil lag hij er al jaren. Hij zag er mysterieus uit, de lijnen waren... elegant. Hij grinnikte even om het woord, dat meer bij zijn moeder hoorde dan in zijn taalgebruik.

Hij besloot er later nog eens bij Arie naar te vragen, nu wilde hij naar huis. Eten koken!

Minuten later ontdekte hij dat hij nog steeds naar de boot stond te kijken. Het was een mooie, ranke boot.

Met moeite scheurde hij zich los.

Traag fietste hij naar huis en stalde zijn mountainbike in het fietsenschuurtje. Die boot, dat was het. Zou die te koop zijn? Vast veel te duur.

In de gang kwam hij Sylvie tegen, beladen met uien en tomaten uit de kelder. Ze maakte altijd spaghetti op vrijdag.

Cynthia was inmiddels ook thuis gekomen, ze lag op de bank met een pop te spelen.

Toen hij naast haar wilde gaan zitten riep Sylvie vanuit de keuken: 'Hé Bert, kom je nog meehelpen, of hoe zit dat?'

'Ik kom zo,' riep hij terug.

'Wat zullen we gaan eten, Cyn?' vroeg hij zachtjes.

'Pannenkoeken,' antwoordde ze, zonder op te kijken.

Hij lachte, dat was vaste prik.

Hij swingde naar de keuken op een deuntje in zijn hoofd.

'Ze wil natúúrlijk pannenkoeken,' zei Sylvie zonder zich om te draaien. 'En die ga je natúúrlijk voor haar bakken, want je kunt haar niets weigeren. Toch?' Ze zei het snibbig, misschien omdat ze haar kleine zusje om zo'n toewijding eigenlijk een beetje benijdde.

Bert lachte schaapachtig, hij wist het van zichzelf. In een opwelling sloeg hij zijn armen om haar heen. 'Zal ik voor jou kroepoek bakken?' fleemde hij. Sylvie was gek op oosters eten.

Ze gaf hem een zet met haar achterste om hem van zich af te schudden. 'Laat dat, je maakt mijn spaghetti in de war!'

Met een hete kop zocht hij in de kastjes onder het aanrecht naar de spullen die hij nodig had. Nog voelde hij haar veerkrachtige rondingen tegen zijn onderbuik. Hij liep gebogen naar de keukentafel om de bobbel in zijn broek te verbergen. Gehaast maakte hij beslag klaar en begon te bakken.

Hij bakte een paar stukken kroepoek in de friteuse, sneed een meloen in punten en dekte de tafel in de keuken. Met een opgerolde pannenkoek tussen zijn vingers wekte hij Cynthia, die op de bank in slaap was gevallen.

Het werd een knusse maaltijd, al waren ze alledrie stil en in gedachten. Sylvie zette na afloop de vaat in de vaatwasser, terwijl Bert Cynthia naar bed bracht. Hij hing haar jurkje op, poetste haar tanden voor haar, trok haar ondergoed uit en een nachtpon aan en redderde

wat in haar kamer. Hij hield van orde. De gedragen kleren gooide hij in de wasmand. Ze sliep al toen hij terugkwam om een verhaaltje te vertellen. Met een lichte kus op haar haar verliet hij haar kamertje en deed het licht uit.

Acrobatisch schuifelde hij de trap af met zijn voeten vooruit op de leuning. Beneden zwaaide hij soepel rechtop, maakte een koprol en stootte zijn hoofd wéér tegen de deur van de hal. Zou hij dan toch aan het groeien zijn? Vroeger raakte hij de deur net niet.

Op de antieke klok zag hij dat het pas acht uur was.

Zo langzamerhand konden ze hun ouders thuis verwachten.

Besluiteloos drentelde hij rond, om elke deurpost zwierend met de voeten van de grond. Wat zou hij gaan doen? Huiswerk had hij geen zin in. Zijn laptop had hij definitief aan gort getrapt in een driftbui, dus daar kon hij zijn vertier ook niet zoeken. Hij durfde niet in zijn vaders werkkamer op diens computer te gaan spelen. Op zo'n moment had hij een beetje spijt dat hij al zijn games had verkocht.

Onrustig dwaalde hij door het huis. Sylvie was op haar kamer en draaide muziek, die hij vaag kon horen.

Negen uur; nog waren ze niet thuis. Hij baalde.

Balorig zocht hij op de televisie naar iets dat hem kon boeien. Zich ergerend drukte hij hem weer uit voordat hij alle zenders was langs gezapt. In een opwelling pakte hij het telefoonboek en keek of hij het nummer van Willemijn kon vinden. Schouten heette ze. Had ze eigenlijk een mobiel?

Er bleken wel negen Schoutens in de stad te wonen.

Ingespannen las hij de namen en adressen, in een poging om iets herkenbaars aan te treffen waardoor hij zijn keus kon maken.

Hier, Schouten, paragnost! Dat was het! Nu wist hij weer wat hem bij school niet te binnen wou schieten. Hij had ze in de klas wel eens over Willemijn horen praten, dat haar vader helderziende was en of zij dat misschien ook was en dingen kon zien die ze beter niet kon zien.

Hij toetste het nummer voordat hij de moed verloor.

Een opgenomen mannenstem verzocht hem zijn boodschap en telefoonnummer in te spreken.

‘Dag,’ zei hij stuntelig, ‘ik ben Bert en ik wil graag Willemijn spreken.’ ‘Ik zit bij haar in de klas,’ voegde hij er haastig aan toe. Nog net op tijd herinnerde hij zich dat hij zijn nummer moest geven.

Bezweet van een ongewone verlegenheid drukte hij het toestel uit en hield het vast, alsof zijn leven er van af hing.

Vrijwel direct jodelde het, van schrik liet hij het bijna vallen.

‘Met Bert. Daalmeyer,’ voegde hij er aan toe. Dat vergat hij altijd.

‘Met Willemijn.’

Haar stem klonk verlegen en ver weg.

Hij was zo dankbaar dat ze hem terugbelde dat hij bijna van zijn stokje ging. Gehaast stotterde hij: ‘Sorry dat ik je vanmiddag pijn deed. Ik wilde alleen dat je me vertelde wat je aan me zag. Later kon ik je niet meer vinden.’

‘O, niets bijzonders.’

‘Jawel, ik kon zien dat je schrok en achter me was niets. Ben je misschien helderziend?’ Hij vond het zelf een nogal intieme vraag aan iemand die hij nauwelijks kende.

‘Eh ja, een beetje. Soms. Ik wil het niet, het gebeurt gewoon.’

Ze hoorden een tijdje alleen elkaars adem.

‘Wil je het me vertellen? Alsjeblieft,’ drong hij aan. ‘Ik denk dat het belangrijk is.’

‘Ja, dat is zo. Daarom bel ik je ook terug.’

‘Dank je wel,’ fluisterde hij met een brok in de keel. ‘Ik kan de hele tijd aan niets anders denken en dan lijkt mijn hoofd wel een pak natte kranten en dan kan ik helemaal niet meer denken.’

Ze giechelde verlegen aan de andere kant. ‘Ja, dat weet ik. Dat doe ik.’ ‘Hè?!’

‘Als ik niet wil dat iemand aan me denkt doe ik dat. Dan kan je niet aan me denken.’

‘O? Kan je dat? Echt? Hoe doe je dat dan?’

Het bleef even stil.

‘Waarom wil je dat weten?’

Er raasde zoveel rond in zijn hoofd dat hij niet kon nadenken.

‘Ik weet niet. Kun je er nu mee stoppen? Ik word er gek van!’

‘Ik doe het niet meer. Al vanaf dat ik besloot je terug te bellen.’

‘Dan zal het mijn eigen kop wel zijn die vervelend doet.’

‘Wat doet je kop dan?’

‘Pfff. Razen. Als reclame op de tv, maar dan tien keer sneller.’

‘Ik doe juist het omgekeerde. Ik zoem, in mijn gedachten. Daardoor kan je niet aan me denken en wil je gaan slapen.’

‘Kun je mijn kop rustig zoemen?’

‘Ik kan het proberen. Wacht, ik moet eerst iets weten. Met wat voor telefoon bel je?’

‘Onze vaste. Mijn mobiel is stuk.’

‘Is het er eentje met een draad?’

‘Ja. Waarom?’

‘Draadloze telefoons zenden teveel straling uit, net als een mobiel of wifi. Dan werkt het niet goed wat ik voor je wil doen.’

‘Apart.’

‘Leg de telefoon naast je neer en pak hem over een minuut weer op. Niet uitzetten.’

Gehoorzaam legde Bert de hoorn naast zich op de bank en sloot zijn ogen. Tot zijn verrukte verbazing hield het razen in zijn hoofd langzaam op, zoals een trein vaart mindert voor een station.

Opgelucht nam hij de hoorn op en zei met ontzag in zijn stem: ‘So-deju, je kunt het echt! Het is helemaal over! Gaaf man!’

Er ging hem een lichtje op.

‘Dus daarom ben je zo...’ hij wist het goede woord niet. ‘Zo onzichtbaar,’ maakte hij er maar van.

‘Mm,’ beaamde ze. ‘Dat doe ik expres.’

‘Waarom?’

‘O, ik eh, ik hou niet zo van aandacht.’

‘Hebben ze je er vroeger mee gepest?’

‘Hoe weet jij dat?’ vroeg ze argwanend.

‘Dat lijkt me logisch. Als je dingen van anderen ziet die niemand anders ziet, zal je wel raar aangekeken zijn.’

‘Ja, dat klopt.’

Haar stem klonk zacht en droevig. Bert voelde een warme vriendschapsemotie opbloeien voor het stille muisje Willemijn.

‘Ik zal je er nooit raar om aankijken hoor. Ik ben niet zo’n stomme figuur die alles belachelijk vindt wat hij niet begrijpt. Ik weet trouwens best dat er allerlei dingen zijn... eh...’

‘Energieën,’ vulde de stem aan de andere kant aan.

‘Ja, energieën,’ ratelde hij voort, ‘die we niet kunnen zien of meten. Mijn moeder is er ook in geïnteresseerd. En thuis gebruiken we alleen maar homeopathische medicijnen en kruiden en zo.’

Hij zweeg ineens, bang dat hij zich belachelijk aan het maken was.

‘Je hoeft niet bang te zijn dat ik je raar vind, hoor.’ Ze had zijn gedachten blijkbaar geraden. Opgelucht luisterde hij verder naar de stille stem.

‘Weet je wat ik zag, vanmiddag?’

‘Nee?’

‘Niet schrikken hoor, ik weet niet wat het betekent, dat moet ik aan mijn vader vragen, maar die is nog niet thuis.’

‘Ik zal niet schrikken.’

‘Nou...’

Ze wist niet hoe ze verder moest en begon te stotteren.

‘Ik.. ik zag je m..met een meisje,’ fluisterde ze bijna onhoorbaar.

Toen het verder stil bleef vroeg hij gespannen: ‘Ja, en? Hoe ging het verder?’ Een meisje! Ze had hem met een meisje gezien! Waar hij juist zo sterk naar verlangde...

‘Je...je haalde haar uit het water, ze leek wel verdronken.’ Gesmoorde snikken klonken in zijn oor.

Zijn hart leek wel stil te staan.

‘Hoe... hoe zag ze er uit?’ stamelde hij.

Hij hoorde haar slikken.

‘Ze was helemaal naakt, bruin met zwart haar en een donkere striem

over haar gezicht.’

‘Was dat een voorspelling?’ vroeg hij na een tijdje, lam van de schrik. Naakt! Verdronken! Hij moest er bijna van janken.

‘Ik denk het, ik weet niet wanneer of waar, of dat ze dood was of alleen maar bewusteloos,’ fluisterde ze haar twijfels.

Het was heel intiem, zo met die stem in zijn hoofd. Ze zwegen, allebei met hun eigen gedachten en toch met elkaar verbonden door tijd en ruimte. Het gaf een gevoel dat ze niet alleen waren.

Minuten later vroeg hij timide: ‘Als je het aan je vader vertelt, kan hij er dan meer van zeggen?’

‘Meestal wel.’

‘Mag ik dat dan ook weten? Mag ik morgen bij je langs komen?’

‘Ja, na vieren, hij heeft de hele dag consulten.’

‘Ben jij er dan ook?’

‘Ja, natuurlijk. Ik heb het toch gezien!’

Weer zwegen ze, luisterend naar elkaars ademhaling.

‘Ik ga ophangen,’ fluisterde ze. ‘Tot morgen.’

‘Ja, tot morgen. Bedankt voor alles en dat je me het verteld hebt.’

Toen zijn vader thuis kwam, een beetje vrolijk van het kroegbezoek waarmee hij op vrijdagavond met zijn collega’s de week afsloot, schrok Bert op uit een diepe slaap. Nauwelijks wakker wenste hij zijn vader goedenacht en ging naar bed. Morgen weer vroeg op, dacht hij slaperig, om de zaterdagkranten rond te brengen. Nog even zo doorsparen, dan kon hij zijn geheime wens vervullen: een zeilboot kopen, misschien wel die. Morgen ging hij er weer naar kijken, besloot hij, dat kon mooi voordat hij naar Willemijn ging.

Een verwarmende ervaring

Bert werd wakker van het raam dat dicht sloeg. Een windvlaag, geladen met regen, had het van de haak gelicht. Huiverend stond hij op en sloot het.

Vier uur, zag hij op zijn wekker, het was nog donker. Nog een half uurtje, dan moest hij opstaan om de krant rond te brengen. Zaterdag, weer van die lompe pakken papier door brievenbussen wurgen. Hij haatte het soms.

Hij kon net zo goed meteen opstaan, kon hij lekker lang douchen. Rillend schoot hij de badkamer binnen. Het was veel kouder dan gister.

Met een zucht van zaligheid voelde hij het warme water over zich heen stromen. Het spoelde alle onrust uit zijn spieren. Hij bleef er wel een kwartier onder. Dat was het voordeel van vroeg opstaan, dacht hij, dan hoefde hij zich niet te haasten omdat zijn zus de badkamer nodig had voor haar getut.

Een plotseling opkomende hongergolf maakte een einde aan zijn vredige gevoel. Haastig sloot hij de kraan, droogde zich af en rende met de handdoek om zich heen naar de keuken. Gejaagd smeerde hij twee plakjes roggenbrood met stroop en propte die in zijn mond. Met zijn hoofd op de tafel kauwde hij het weg en liet de suiker zijn werk doen.

Voor nu en voor straks smeerde hij boterhammen met pindakaas, die gaven langer energie.

Mistroostig kauwde hij op een boterham terwijl hij naar de stromende regen buiten keek. Het zou eigenlijk al licht moeten zijn, het was verdorie juni, mopperde hij in zichzelf.

Door die regen zou het de hele dag wel donker blijven. En dat nog wel op zaterdag, met die dikke kranten. Hij kreunde van ellende: steeds natter wordende kranten die zouden scheuren en soppen voordat hij ze door veel te nauwe brievenbussen naar binnen had kunnen duwen.

Even later hoorde hij de bestelauto stoppen en pakken kranten op de stoep ploffen.

Hij trok zijn regenpak aan, haalde zijn krantenfiets uit het schuurtje en reed achterom naar de straat. Met moeite hees hij de in plastic verpakte bundels in de fietstassen en ging slingerend op weg. Eerst de flats, dan kon hij droog in de portieken werken. Misschien klaarde het nog op.

Gestaag minderden de kranten in zijn uitpuilende tassen. Hij werd steeds natter, van de doorsijpelende regen en van het zweten. In het laatste portiek wilde hij zijn boterhammen opeten, maar hij was ze vergeten. Zichzelf verwensend tornde hij moeizaam tegen de striemende regen in naar het wijkje met de rijtjeshuizen. Daar kreeg hij de volle laag van de door stormwind voortgezwepte, kille regen.

Kleumend naderde hij het eind van de Lindenstraat, tevens het eind van zijn wijk. Hij had al twee kranten hopeloos gescheurd. Weer geen eigen krant vandaag en weer geen drie euro voor het extra exemplaar dat hij anders altijd verkocht aan de burens.

Hij klapperde met zijn tanden, wat hij eigenlijk overdreven vond, iets uit boeken. Hij kon zijn kaken niet stilhouden. Hij begon zich slap te voelen.

Bij het laatste huis brandde licht achter het raam boven de voordeur. Hij had het zo koud dat hij de krant niet door de brievenbus kreeg. Bijna huilend van ellende probeerde hij hem door de brievenbus te rammen, waarbij hij zijn koude vingers gemeen zeer deed.

Hij schrok zich een ongeluk toen een stem van boven riep: 'Hee, wat doe je? Probeer je de deur in te beuken of zo?'

Hij keek naar boven en zag alleen een bos blond haar. De stem was van een meisje, gelukkig niet van een boos wijf of zo.

‘Ik probeer deze rotkrant door jullie rotbrievenbus te krijgen,’ riep hij omhoog. Het maakte hem duizelig. Hij begon nu echt last van zijn lage bloedsuikerspiegel te krijgen. ‘Hij zit verstopt of zo. Willen jullie geen krant of zo?’

‘Tuurlijk wel. Of zo. Misschien heeft mijn moeder hem dicht gemaakt tegen de tocht, of zo. Wacht, ik zal je de sleutel geven, dan kan je hem binnen leggen. Of zo.’

Even later zakte een sleutel aan een touwtje slingerend tot voor zijn neus. Na enkele vergeefse pogingen met zijn trillende handen wist hij de sleutel in het slot te steken en de deur te openen.

‘Breng je de krant even naar boven?’ vroeg de stem liefjes. ‘Ik mag niet uit bed komen en ik wil hem graag lezen.’

‘Als je hem nog lezen kunt,’ mompelde Bert terwijl hij mistroostig naar het natte pak papier in zijn hand keek.

‘Dat durf ik niet,’ fluisterriep hij. ‘Stel je voor dat je ouders me horen. Als ze me door hun huis zien sluipen roepen ze vast de politie. Dan kan ik mijn wijkje wel vaarwel zeggen.’

‘Mijn moeder heeft nachtdienst en mijn vader... zit in het buitenland. Dus je kunt gerust de krant even brengen.’

Aarzelend bleef hij in de open deur staan, even in de luwte.

‘Toe nou, ik mag echt niet uit bed komen, van de dokter niet, en ik wil de krant lezen. Ik verveel me dood,’ smeekte de meisjesstem.

‘Ach, wat kan me gebeuren,’ mompelde hij. ‘In ieder geval ben ik even uit de regen.’

Druipend op de mat wist hij even niet of hij zijn regenpak uit moest trekken of gewoon door zou lopen. Dat vond hij echter te gek, hij was zelf altijd netjes en de hele trap besmeuren met zijn druipende kleren ging hem te ver. Moeizaam, rillend van de natte kou op zijn huid, trok hij zijn jack en regenbroek uit en hing ze aan de kapstok. Slap in de benen sloop hij op zijn natte sokken de trap op, de krant in zijn hand voor zich uit, als een soort excuus als hij iemand tegen zou komen. Hij voelde zich niets op zijn gemak, zo ’s ochtends vroeg in het huis van andere mensen. Spannend was het wel.

Boven gekomen klopte hij aan de deur die volgens hem bij de kamer boven de voordeur hoorde.

‘Binnen,’ klonk de stem van het meisje plechtig. Verlegen opende hij de deur en stapte half naar binnen.

‘Uw krantje, majesteit,’ probeerde hij grappig te zijn, maar zijn stem wapperde op en neer door de rillingen die door zijn lijf voeren.

‘Kom maar binnen, hoor. En doe de deur dicht, anders worden mijn broertje en zusje wakker,’ zei het blonde hoofd vanuit het bed bazig. Dat bed was een warboel van dekbedden, kussens en pluizige beesten.

Houterig sloot hij de deur, stapte over her en der rondslingerende stripboeken. Hij schokte van de kou en liet de krant uit zijn krachteloze vingers trekken door een blote arm vanuit de stapel dekbedden. Onwillekeurig voelde hij aan de verwarming, maar die was koud.

‘De verwarming slaat pas om zeven uur aan. Hoe laat is het?’ verklaarde het blonde hoofd, dat nieuwsgierig naar hem keek.

‘Zehehes uhuur,’ hijgde hij.

‘Wat heb je, ben je ziek of stotter je altijd zo?’ vroeg ze pinnig.

‘Koud,’ wist hij ternauwernood uit te brengen.

Nu de inspanning van het fietsen zijn lichaam niet meer verwarmde van binnenuit, sloeg de kou heftig toe. Hij voelde zich echt beroerd. Hij verlangde zo hevig naar warmte dat hij bijna stond te janken.

‘Je ziet er niet goed uit,’ besloot het blonde hoofd. ‘Je bent helemaal nat en je staat te druppen op mijn boeken.’

Geschrokken stapte hij opzij.

Ze kreeg medelijden toen ze doorkreeg dat hij er echt ellendig aan toe was. Om dat te onderstrepen kletterde een vlaag hagel tegen het raam. Hij wilde zich net omdraaien om weg te gaan, naar zijn eigen warme bed. De hagel benam hem alle moed. Volkomen lamgelegd stond hij te staran.

‘Als ik jou was zou ik die natte kleren uittrekken. Je kunt wel een spijkerbroek van mij lenen. Hoe oud ben je?’

‘Vijftien,’ mompelde hij, niet begrijpend wat dat er nou toe deed.

‘Ik ook,’ zei ze tevreden. ‘Je bent wel een klein opdondertje hè?’ Het kon hem op dat moment niet schelen, wat ze ook zei. Hij stond te schudden en te rillen en met zijn tanden te klapperen, en durfde niet terug de regen in.

‘Trek je natte kleren uit en droge van mij aan. Zo ga je dood. In die kast.’ ze wees met een lange blanke arm, ‘..liggen onderin mijn oude kleren. Die kan je vast wel aan, want ik was toen niet veel groter dan jij. Op de onderste plank. Ik zal niet kijken.’

Bert was zo ver heen dat hij zonder na te denken gehoorzaamde en zijn natte trui met T-shirt en al uit trok, zijn jeans afstroopte, waarbij hij niet eens merkte dat zijn onderbroek mee ging, en de natte sokken van zijn gezwollen voeten trok. Een beetje hulpeloos keek hij bibberend of hij tussen de stapels meisjesdingen iets zag dat hij aan kon trekken.

Ze keek natuurlijk toch. Hij zag er gewoon uit, een beetje tenger, wel gespierd. Hij had een lekker kontje, vond ze. En geen haar, hij was helemaal glad, alleen een dunne donslaag op zijn rug en benen. Hoe komt hij zo bruin? O ja, het was een tijdje geleden een paar weken heel mooi weer geweest. Ze had zich toen zo verlaten en beroerd gevoeld, dat ze wel dood wilde. Hij had blijkbaar in zijn blootje in de zon gelopen, want hij had geen witte billen van een zwembroek. Het kippenvel duidde er op dat hij het ongelooflijk koud had.

‘Kom eens hier. Je moet eerst warm worden, anders word je ziek,’ zei ze onverwachts kordaat. ‘Kom maar bij me in bed.’

Ze giechelde gegeneerd. Wat deed ze nou?

Als door een magneet aangetrokken haakte haar starende blik aan zijn kruis.

Zijn piemeltje was nauwelijks te zien. Hij had wel haar daar, schokte het door haar heen. Zij niet. Nu ja, nauwelijks.

Bert zag wel dat ze naar zijn kruis keek, maar het kon hem niet schelen. Zijn overlevingsinstinct nam het roer over en zonder zich te bedenken liet hij zich op het bed vallen en schoof onder de stapel dekbedden. Ze was opgeschoven zodat hij op haar plekje kon liggen.

Aan alle kanten voelde hij hoe warmte zijn ijskoude huid koesterde. Met zijn ogen dicht had hij nergens anders aandacht voor dan voor die heerlijke, zalige, zinderende warmte.

‘Jeetje, ik krijg de rillingen van je. Wat ben jij koud zeg,’ merkte het meisje minzaam op. ‘Hoe heet je?’

‘Wilbur,’ fluisterde hij. ‘Maar iedereen noemt me Bert.’

Waarom zei hij dat nou? Hij had al jaren niemand verteld dat hij eigenlijk Wilbur heette. Hij vond het zelf een idiote naam, zijn zusjes ook trouwens.

‘Wilbur? Wat een ongewone naam. Ik heet Johanna Josephine, iedereen noemt mij Jéjé. En al ik iets uitgespookt heb of wat laten vallen noemen ze me Jeetje. Dat riep ik altijd. Ik liet vaak dingen vallen, vooral glazen als ik moest afdrogen. Nu hebben we een vaatwasmachine. Die breekt nooit wat.’

Waarom vertelde ze dat eigenlijk, aan een wildvreemde jongen, een krantenjongen nog wel?

Ze wist het wel.

Ze verlangde wanhopig naar gezelschap. Zes maanden lag ze nu al in bed, eerst de ziekte van Pfeiffer en nu weer die verdomde vrouwenwendingen. Ze streek over haar buik, waar de organen niet wilden groeien die daar moesten groeien. Vijftien was ze en de enige die nog helemaal plat was van boven en helemaal kaal van onder. Alle meisjes van haar school waren al jaren ongesteld en hadden borsten en beha’s en schoren hun schaamhaar en zagen er uit als vrouwen. De tranen sprongen in haar ogen. Zij was zo lang als een basketbaler en zag er uit als een bos stelten.

Hoewel... volgens haar waren de kussentjes op haar borst de laatste tijd dikker geworden. Zou ze dan eindelijk....?

Ze kreeg weer aandacht voor de jongen in haar bed. Hij sliep.

Aandachtig bekeek ze het weerloze gezicht.

Hij was niet knap. Als je hem goed bekeek zag hij er aardig uit. Zijn neus was te spits, vond ze, zeker vergeleken bij zijn volle lippen, en er zat een rode pukkel op. Hij had lange, donkere wimpers, die vond

ze mooi. Waarom hadden sommige jongens zulke mooie wimpers en gaven er niet om, terwijl zij ze wel wilde transplanteren? Haar eigen wimpers waren rossig en onopvallend.

Ze had trouwens ook een pukkel, op haar kin. En op haar rug, dacht ze, want het jeukte daar als een gek.

De jongen lag nog steeds te schudden van de rillingen. Bezorgd wist ze even niet wat ze kon doen. Verlegen kroop ze tenslotte tegen hem aan en legde haar armen om hem heen.

Een stormachtige sensatie raasde door haar heen. Ze wist dat ze hem moest verwarmen en ze wilde hem in haar armen wiegen. Aan de andere kant vond ze zich knettergek om met een onbekende jongen in haar bed te liggen.

Verward drukte ze hem tegen zich aan. Zijn huid voelde nog steeds ijzig aan. Wat waren jongens toch gek om in dat beestenweer kranten in brievenbussen te stoppen voor een paar rotcenten.

Met een schok voelde ze zijn koude billen tegen haar buik. Goh, wat was dat joch koud.

Ze begon hem te wrijven, zijn huid was stroef van het vocht.

Ze reikte naar de plank boven haar bed, pakte een fles bodymilk en smeerde zijn armen en rug in. Hij werd gelukkig niet wakker.

Met toenemend plezier in het werkje wreef ze hem warm. Masseren kon ze goed, ze moest bij haar moeder ook vaak verknoopte spieren los wrijven als ze uit de nachtdienst kwam.

Opgewonden grinnikend durfde ze zijn benen ook te wrijven. Ze dook met haar hoofd onder het dek. Aan zijn kont durfde ze niet te komen. Zijn kuiten waren koud en zijn voeten waren ijsklompjes. Ze begon zelf te zweten van het harde werk.

Het masseren bracht Bert bij uit een bijna comateuze slaap. Hij wist niet hoe hij moest reageren. Hij vond het heerlijk om warm gewreven te worden, aan de andere kant lag hij te blozen tot zijn navel (zo voelde het althans) dat het idiote meisje aan hem zat te frunniken. Oh my God, wat moest hij doen? Zijn piemel kwam met schokjes overeind!

Diep onder het dekbed begon hij te gloeien van schaamte. Hij beseft niet dat hij zijn gevaarlijke onderkoeling daarmee te boven was gekomen. Hij voelde zelfs druppeltjes zweet op zijn bovenlip en borst uitbreken.

Het meisje zat nog steeds aan zijn koude voeten te wrijven. Stiekem keek hij om: ze zat helemaal onder het dekbed. Bij de muur kwam haar gespannen achterste, gehuld in een strak onderbroekje, onder het dekbed uit. Met open mond staarde hij ernaar.

Snuivend naar frisse lucht wierp het meisje met een rood hoofd het dekbed van zich af en keek, verformfaaid, rechtop in de wanorde van het bed, pal in zijn ogen. Ze schrokken er allebei van.

‘Ik denk dat je nu naar huis moet,’ mompelde ze verward.

‘Ja,’ antwoordde hij schor, maar hij bleef haar liggen bekijken. Ze was lang, een stuk langer dan hij. Haar gekreukte T-shirt liet haar buik bloot. Haar navel leek hem opeens het heerlijkste van de wereld, wat zou hij daar graag naar blijven kijken. Dat ze geen merkbare borsten had zag hij wel, het interesseerde hem nu even niet. Nee, die navel, dat was opeens het begeerlijkste waar hij aan kon denken.

Jéjé zag hoe hij naar haar buik keek en trok haar T-shirt naar beneden. Zou hij weten dat...? Nee, ze kende hem toch niet? Hij zat vast op een andere school en kon niet weten dat ze van binnen....

Verlegen liet Bert zich uit het bed glijden, er angstvallig voor zorgend dat ze niet zag dat hij een stijve had.

‘Kan ik een broek van je lenen?’ vroeg hij timide. ‘Ik breng hem vanmiddag terug, als het droog is tenminste.’

‘Jawel,’ fluisterde ze, opeens met een kikker in haar keel. ‘Op de onderste plank liggen mijn oude jeans. Die kan je vast wel aan. Daarboven liggen T-shirts en een trui ligt er ook nog wel ergens. Die heb ik voorlopig toch niet nodig.’

Hij keek om bij deze bittere opmerking, zich niet realiserend dat hij haar het volle zicht bood op zijn gestrekte manlijkheid.

Ze sloeg haar ogen neer. Heimelijk loerde ze onder haar wimpers door naar het fenomeen tussen zijn benen.

Een plotselinge inval deed haar hinnen van plezier.

‘Mijn slipjes zullen je wel niet passen,’ kon ze nog uitbrengen. Proestend van de zenuwachtige pret liet ze zich achterover vallen met haar benen in de lucht, wijzend op haar onderbroekje. ‘Daar past zoiets echt niet in,’ snikte ze van de lach.

Met een kop als een boei rukte Bert een spijkerbroek uit de kast en trok die snel aan. Met moeite kon hij hem dicht krijgen, hij ritste zijn velletje er bijna tussen. De broek was te lang, hij sloeg haastig de pijpen om. Gauw trok hij een T-shirt van haar aan en een trui er over heen. Zenuwachtig graaide hij zijn natte kleren bij elkaar. ‘Tot vanmiddag,’ mompelde hij en schoot de kamer uit.

Op blote voeten schuifelde hij de trap af, stapte in zijn soppende sneakers op de mat en met de natte regenbroek en regenjack onder de arm vloog hij de voordeur uit.

Hij propte zijn natte kleren in de fietstassen en scheurde in de gestaag vallende regen naar huis. Trappend als een gek zong hij in zichzelf Jéjé, dzjeedzjee, dzjeedzjee, yeahyeah.

De bezongene lag intussen stil naar het plafond te staren. Ze had uit het raam gekeken hoe hij vertrokken was. Zou hij vanmiddag terugkomen?

Ze leek wel gek om een wildvreemde jongen boven te laten komen. Het was fijn geweest dat ze hem had kunnen redden, dat ze hem warm had kunnen maken. Dat ze dat gedurfd had.

Met een schrijnend gevoel besefte ze dat ze zich verdomd alleen voelde. Na zo lang ziek te zijn kwam er geen bezoek meer. Zelfs nu ze weer een beetje beltegoed had gekregen zou ze niet weten wie ze zou moeten sms'en. Voor bellen was het tegoed te weinig.

Haar ogen vulden zich met tranen. Was ze maar gezond, had ze maar borsten en al die ingewikkelde zooi in haar buik in orde. Hij kwam vast niet terug omdat ze hem had uitgelachen.

Diep ellendig lag ze een tijdje te huilen, tot ze in slaap viel.